

Історії чотирьох героїв із Метінвесту для NV: «Війна загартовує по-іншому»

Захист Батьківщини для Метінвесту — це не просто слова. Кожен шостий працівник компанії мобілізований до Збройних сил України. Понад 9 тисяч співробітників захищають незалежність України з початку війни, доводячи незламність українців, йдеться в матеріалі журналу NV № 4/2024 року.

Ті, хто бачив пекло на передовій, поступово повертаються до цивільного життя. Близько тисячі захисників, включно з ветеранами АТО, повернулися до роботи на підприємства Метінвесту. Вони сповнені рішучості наблизити перемогу України на своєму новому місці.

Сьогодні ми хочемо познайомити вас із чотирма справжніми героями — працівниками компанії, які поділилися своїми спогадами про мобілізацію, бойові дії та повернення додому.

Сергій Кравченко

Мене звать Сергій Кравченко, я начальник енергослужби залізничного цеху Інгuleцького ГЗК. На фронті служив у прикордонних військах, а потім у складі 80-ї ОДШБр брав участь у боях за Кліщівку. 1 березня цього року повернувся до Метінвесту після демобілізації із ЗСУ.

Початок повномасштабного вторгнення пам'ятаю до дрібниць. Одразу вирішив йти до військкомату, не чекаючи повістки. Коли отримав бойову повістку, повідомив близьким, що йду воювати. Я не міг дивитися новини з гарячих точок — вирішувалася доля України, і я мав бути поруч із тими, хто захищав наше майбутнє. Мене розподілили до прикордонних військ — спочатку в Харкові, потім на кордон з «орками» в Харківській області.

Основним завданням мого підрозділу, де я служив старшим сержантом, було стримування ворога та знищення його ДРГ. Ворог постійно обстрілював наші позиції. У вересні 2023-го нас перевели до 80-ї бригади для звільнення Кліщівки, стратегічної висоти, з якої було видно Бахмут. Це була важка й болюча війна, зовсім не така, як у старих фільмах. Сучасні бої включали гаубичні та мінометні обстріли, багато дронів. Багато побратимів загинули або були поранені. Я завжди їх пам'ятатиму.

Після лікування в госпіталі мене демобілізували за станом здоров'я. Понад три місяці працюю на виробництві, у залізничній службі Інгuleцького ГЗК. Роботи багато, адже частина колег захищає країну, тож я часто сам працюю як слюсар. Я не жаліюся, бо люблю свою справу.

Нещодавно в моєму житті сталася суперподія! Разом із побратимами побував у Саудівській Аравії на поєдинку Олександра Усика та Тайсона Ф'юрі! Ми підтримували нашого боксера, і його перемога надихнула на додаткову мотивацію.

Едуард Аноtkін

Війна загартовує по-іншому. Я, Едуард Аноtkін, демобілізований захисник України, тренер з армліфтингу та армреслінгу. Після року на фронті я повернувся додому, вирішивши відновити своє життя та тренування спортсменів.

Фізичні та емоційні навантаження на передовій неможливо передати. Через рік на фронті в мене виникли проблеми зі здоров'ям, зокрема інфаркт, перенесений на ногах. Після чергового ушпиталення мене демобілізували.

На комбінаті мене підтримали колеги й керівництво. Я більше не міг працювати в доменному цеху через стан здоров'я, тому мене перекваліфікували на електрослюсаря цеху мереж та підстанцій «Каметсталь».

Спорт для мене — психологічна адаптація. Армреслінг — моя пристрасть ще з юності! Загальний тренерський стаж — понад 25 років, 10 із яких я треную майбутніх чемпіонів.

Цього року мій вихованець Євген Григiр успішно виступив на відбіркових змаганнях з армреслінгу України та потрапив до збірної. Я готував його до чемпіонату Європи, де він посів призові місця. Тепер на черзі чемпіонат світу.

Я активно займаюся громадською діяльністю: волонтеру, підтримую побратимів і продовжую донорську справу, маючи звання заслуженого донора України.

Після початку повномасштабного вторгнення я добровільно пішов у військкомат. Був командиром стрілецького відділення, а з травня 2022 року відправили на Донеччину. Після контузії лікарі наполягали на реабілітації, але я повернувся до бойових побратимів через три дні. Пам'ятаю всіх, із ким бився пліч-о-пліч. Багатьох уже немає серед живих...

Дружина дуже переживала, але я її заспокоював. Мама не знала, що я на війні, бо не витримала б цього. Перед вирушенням на фронт сказав їй, що їду охоронцем до лікарні в Дніпрі.

Андрій Миронов

Війна, атаки, обстріли, окопи, холод, втрати й небезпека — після пів року на фронті повернувся на комбінат. Мій бойовий досвід охопив Краматорськ та околиці Бахмуту. Попросився до лав ЗСУ як батько трьох синів. Життя на фронті стало нормою, знайшов у ньому свій сенс.

Я електромонтер цеху мереж та підстанцій Північного ГЗК. Дістав поранення в бою, після лікування повернувся на роботу. На фронті відчував себе потрібним, попри обмеження та небезпеки.

Був частиною 3-го Луганського прикордонного загону, стояв за річкою Бахмуткою та захищав позиції. Життя на «нулі» звучило майбутнє до декількох днів і метрів, але це дало відчуття свободи.

Діставши поранення в січні 2023-го, відновився і повернувся до роботи. Попри військовий досвід, не змінився. Перший місяць відчуття було, ніби я ще на війні. Йдемо на наряд десь кар'єром, а я прокручую в голові: чому я без автомата?

Після пів року цивільного життя вирішив вступити до вишу заочно, щоб зростати кар'єрними сходинками у своїй професії. За потреби готовий знову повернутися на фронт, щоб допомагати побратимам і забезпечити мирне майбутнє своїх дітей.

Павло Новіков

У перший день повномасштабного вторгнення одним з атакованих міст був Кривий Ріг. Ми з колегами завершували нічну зміну, коли над кар'єром пронеслася ворожа ракета. Вибухи, погані новини, панічні дзвінки та обурення через підступність агресора.

Зрозумівши, що почалася війна, ми з бригадою добровольцями пішли до військомату. Я став стрільцем у 17-й окремій танковій Криворізькій бригаді. Спочатку обороняли Кривий Ріг, а восени, коли наші війська відтіснили ворога з Херсонщини, наш підрозділ направили туди. Це було важливо для мене, адже я брав участь у деокупації своєї малої батьківщини — Великоолександрівської громади. Я народився і 22 роки прожив у селі Давидів Брід. З теплотою згадую побратимів, як разом облаштовували побут, спали в окопах, готували обіди й розмовляли про життя до й після війни. Пишаюся херсонцями, які вистояли й зустрічали визволителів радісно та щиро. Але сумую за рідним домом і справою в Давидовому Броді, бо їх зруйнували ворожі снаряди.

До війни мріяв про ставок для розведення риби. Встиг його викопати та запустити малька, але війна все зруйнувала. Сусід повідомив, що мій дім і ставок розбиті. Тепер мрію все відновити, але коли це стане можливим — не знаю.

Демобілізувався через необхідність догляду за хворою мамою. Працюю в кар'єрі Інгулецького ГЗК, де керую автосамоскидом. Колектив налаштований на перемогу, підтримує колег, що повертаються з фронту. На Інгулецькому ГЗК запроваджена програма з адаптації демобілізованих працівників до цивільного життя й роботи. Головне — вигнати ворога й дати йому так, щоби більше не сунувся до українців!

Ось такі історії наших героїв. Хлопців, що працюють у кожному цеху, на різних ланках виробництва, але не вагаючись стали на захист України.

Таких історій у Метінвесті чимало, й компанія робить усе можливе, аби мобілізовані працівники, що повертаються додому з передової, відчували себе потрібними, важливими та почутими.

За потреби компанія забезпечує лікування демобілізованих працівників, які дістали поранення. Для надання психологічної підтримки працівникам, ветеранам та членам їхніх родин компанія створила сервіс «Метінвест — разом!», який із березня 2022 року провів понад 7 тисяч індивідуальних та групових консультацій та заходів із підтримки людей.